

NORA ROBERTS

Skriveno bogastvo

Prevela Slađana Trninić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

Mami,
jer voli ukrase
i dobru pogodbu

PROLOG

Nije želeo da bude ovde. Ne, mrzeo je da bude zarobljen u elegantnoj, staroj kući, gde su ga neumorni duhovi saletali i štipali. Više mu nije bilo dovoljno samo da prekrije nameštaj zaštitnim platnom, zaključa vrata i ode. Morao je da isprazni kuću i tim pražnjenjem oslobodi sebe nekih noćnih mora.

„Kapetane Skimerhorn?”

Džed se zgrčio na ovakvo oslovljavanje, jer od prošle nedelje više nije bio kapetan. Napustio je policiju, predao svoju značku, i već je bio umoran od objašnjavanja. Pomerio se u stranu kako bi dvojica radnika mogla da iznesu veliki ormar od ružinog drveta niza stepenice, kroz hol i napolje u hladno jutro.

„Da?”

„Možda biste hteli da proverite i uverite se da smo sve odneli u skladište. U suprotnom, izgleda da smo završili ovde.”

„Dobro.”

Nije hteo da se penje tim stepenicama i da prolazi kroz sobe. Čak i prazne su donosile previše uspomena. Odgovornost, razmišljao je dok je nevoljno polazio gore. Život mu je bio prepun raznih odgovornosti da bi sada ignorisao jednu.

Nešto ga je nateralo da pođe niz hodnik ka svojoj staroj sobi. Onoj u kojoj je odrastao i u kojoj je nastavio da boravi još dugo kada je ovde živio sam. Ali, zastao je u dovratku čim je prešao prag.

Stegnute pesnice gurnuo je duboko u džepove i sačekao da ga pokose sećanja kao snajperska vatra.

U ovoj sobi je plakao – posramljen i u tajnosti, naravno. Nijedan muški član Skimerhorn porodice nije nikada javno pokazivao svoje slabosti. Zatim, kada bi suze presušile, u ovoj sobi je smišljao male, beskorisne dečje osvete koje bi mu se uvek vraćale kao bumerang.

Ovde je naučio da mrzi.

A opet, bila je to samo soba. Samo kuća. Ubedio je sebe u to još pre mnogo godina, kada se vratio, kao odrastao muškarac, da živi ovde. Zar nije bio zadovoljan, pitao se sada. Zar tako nije bilo jednostavno?

Sve do Ilejne.

„Džedidija.“

Trgnuo se. Umalo da krene desnom rukom ka džepu i dotakne oružje koje više nije bilo tu, ali se ipak zaustavio. Taj gest, i činjenica da je bio toliko izgubljen u svojim sumornim mislima da je neko mogao da mu se prikrade iza leđa, podsetili su ga zašto oružje više nije na njegovom boku.

Opustio se i pogledao u svoju baku. Honorija Skimerhorn Rodžers bila je elegantno ogrnuta krznom vizona, na ušima su joj treperili diskretni, dnevni dijamanti, a snežnobela kosa bila je predivno isfenirana. Ali oči, jasno plave kao njegove, bile su ispunjene brigom.

„Nadala sam se da ću te ubediti da sačekaš“, rekla je tiho i spustila ruku na njegovu.

Spontano se trgnuo. Skimerhornovi jednostavno nisu bili skloni dodirima. „Nema potrebe da čekam.“

„A za ovim ima potrebe?“ Pokazala je rukom na praznu sobu. „Postoji razlog da isprazniš svoj dom, da skloniš sve ono što je tvoje.“

„Ništa u ovoj kući ne pripada meni.“

„To je apsurdno.“ U tonu joj se jedva naslućivao bostonski maternji naglasak.

„Jer se to podrazumeva?“ Okrenuo je leđa sobi kako bi pogledao baku. „Jer se tako desilo da sam ja još uvek živ? Ne, hvala.“

Da nije bila toliko zabrinuta za njega, propisno bi ga izgrdila zbog ovog osornog odgovora. „Dragi moj, ne radi se o tome. Ili bilo kakvom nedostatku.“ Pomno je posmatrala kako se zatvara u sebe i dobro bi ga protresla kad bi to bilo od koristi. Ovako, samo mu je dodirnula obraz. „Samo ti treba malo vremena.“

Mišići su mu se zategli od ovog dodira. Bila mu je potrebna sva snaga volje da se ne otrgne od nežnih prstiju. „A ovo je moj način kako ću ga dobiti.“

„Tako što se iseljavaš iz porodične kuće?“

„Porodične?“ Nasmejao se, a smeh je neprijatno odzvanjao hodnikom. „Nismo nikada bili porodica, ni ovde, niti bilo gde.“

Njene oči, do tada nežne od saosećanja, sada su očvrсле. „Pretvaranje da prošlost ne postoji je loše isto kao i živeti u njoj. Šta radiš ovo? Odbacuješ sve što si zaradio, sve što si postigao? Možda nisam bila oduševljena tvojim izborom profesije, ali ti si tako hteo i uspeo si. Čini mi se da si više uzdigao ime Skimerhornovih kada si bio unapređen u kapetana nego svi tvoji preci novcem i društvenom moći.“

„Nisam postao policajac da bih reklamirao svoje prokletu ime.“

„Ne“, rekla je tiho. „Uradio si to zbog sebe uprkos ogromnom pritisku porodice – uključujući i mene.“ Odmakla se od njega i krenula niz hodnik. Nekada je ovde živela, pre mnogo godina, dok je još bila nevesta. Nesrećna. „Gledala sam kako potpuno okrećeš svoj život i to me je ispunilo strahopoštovanjem. Jer sam znala da ne radiš to ni zbog koga drugog osim zbog sebe. Često sam se pitala odakle ti tolika snaga.“

Okrenula se da pažljivo pogleda ovog čoveka koji je bio sin njenog sina. Nasledio je upadljivo dobar izgled Skimerhornovih. Bronzana kosa, razbarušena od vetra, okruživala je mršavo, koščato lice, napeto od stresa. Brinula je, kao žena, jer je izgubio na težini, mada je izoštravanje crta lica samo povećalo njihovu moć. Bilo je snage u visokom stasu širokih ramena, što je i naglašavalo i prkosilo romantičnoj, muževnoj lepoti bleдозlatne kože i čulnih usta. Oči, upadljivo plave, nasledio je od nje. I sada su bile nemirne i prkosne, kao i kada je bio mlad, nestašan dečak kojeg se dobro sećala.

Ali više nije bio dečak, i plašila se da malo toga može da uradi kako bi pomogla ovom muškarcu.

„Ne želim da gledam kako ponovo pretumbavaš svoj život iz pogrešnih razloga.“ Odmahnula je glavom i vratila se do njega pre nego što je mogao da progovori. „Možda sam bila uzdržana kada si se doselio ovde da živiš sam posle smrti roditelja, ali i to je, takođe, bio tvoj izbor. Činilo se da si opet doneo pravu odluku. Ali, zar je sada tvoj odgovor na tragediju da prodaš dom i odbaciš karijeru?“

Sačekao je tren. „Da.“

„Razočarao si me, Džedidija.“

Ovo ga je žacnulo. Retko je koristila tu rečenicu, i ona ga je ujela jače nego mnoštvo očevih besnih uvreda. „Pre ću tebe razočarati nego da snosim odgovornost za život makar i jednog jedinog policajca. Nisam u stanju da komandujem.“ Spustio je pogled na ruke i stegnuo ih. „Možda nikada nisam ni bio. A što se tiče kuće, trebalo ju je odavno prodati. Posle nesreće. Bila bi prodata, samo da je Ilejna pristala.“ Nešto ga je steglo u grlu. Krivica je bila gorka kao žuč. „Sada nje nema, i odluka je moja.“

„Da, tvoja“, složila se. „Ali je pogrešna.“

Bes je prostrujao njegovim venama. Želeo je da udari nešto, nekog, da zabije pesnice u meso. Ovo osećanje ga je obuzimalo isuviše često. Zbog njega i nije više bio kapetan Dž. T. Skimerhorn iz filadelfijske policije, već civil.

„Zar ne razumeš? Ne mogu da živim ovde. Ne mogu da spavam ovde. Moram da odem. Gušim se.“

„Onda pođi sa mnom. Na odmor. Bar dok prođe godina. Daj sebi još malo vremena pre nego što uradiš zbog čega ćeš se kasnije kajati.“ Glas joj je ponovo bio nežan i uzela je njegove krute ruke u svoje. „Džedidija, prošlo je mesec dana od kada je Ilejna – od kada je Ilejna ubijena.“

„Znam koliko je prošlo.“ Da, zna tačno vreme smrti svoje sestre. Najzad, on ju je ubio. „Cenim tvoj poziv, ali imam planove. Danas idem da pogledam jedan stan. U Saut ulici.“

Skriveno bogastvo

„Stan.“ Honorijin pogled bio je prepun besa. „Stvarno, Džedidija, nema potrebe za ovakvim glupostima. Ako baš moraš, kupi sebi drugu kuću, uzmi poduži odmor, ali nemoj da se zakopaš u nekoj bednoj sobi.“

Iznenadio se što je mogao da se osmehne. „U oglasu piše da je tih, atraktivan i na dobrom mestu. To ne zvuči bedno. Bako“, stisnuo joj je ruke pre nego što je mogla da se usprotivi, „neka bude ovako.“

Ponovo je uzdahnula, osećajući poraz. „Samo ti želim najbolje.“

„Uvek i jesi.“ Potisnuo je drhtaj, osećajući kako ga zidovi pritiskaju. „Hajdemo odavde.“

1.

Pozorište bez publike ima posebnu magiju. Magiju mogućnosti. Odjek glasova glumaca koji uvežbavaju tekst, svetlosni akcenti, kostimi, nervozna energija i preterana ega koji se šire od glavne scene ka praznom zadnjem redu.

Izadora Kornoj je upijala pozorišnu magiju dok je stajala na bočnoj strani scene Liberti teatra i gledala generalnu probu *Božićne priče*. Kao i uvek, uživala je u drami, ne samo Dikensovoj, već i u drami zategnutih nerava, kreativne rasvete i dobro izvedenog dijaloga. Najzad, pozorište joj je bilo u krvi. Živost je izbijala iz nje čak i dok se odmarala. Velike, smeđe oči svetlucale su od uzbuđenja i dominirale licem uokvirenom zlatnobraon kosom. Ovo uzbuđenje donosilo je rumenilo koži boje slonovače i osmeh njenim širokim ustima. Bilo je to lice suptilnih uglova i glatkih prevoja, odisalo je zdravljem i ljupkošću. Njeno malo, čvrsto telo treperilo je od energije.

Bila je tip žene koju interesuje sve što se dešava oko nje, koja veruje u iluzije. Dok je gledala oca kako zveckea Marlijevim lancima i priroče kobnu sudbinu isprepadanom Skrudžu, poverovala je i u duhove. I upravo zbog toga što je verovala, on nije više bio njen otac, već tvrdica osuđen na propast, zauvek okovan teškim lancima sopstvene pohlepe.

Onda je Marli ponovo postao Kventin Konroj, prekaljeni glumac, režiser i ljubitelj pozorišta, koji traži nezatnu promenu u rasporedu glumaca na sceni.

„Dora.“ Prilazeći joj žurnim koracima iz leđa, Dorina sestra, Ofelija, rekla je: „Kasnimo već dvadeset minuta od planiranog.“

„Nemamo plan“, mrmrljala je Dora, klimajući glavom jer je promena pozicija bila savršena. „Nikada ne pravim plan za put kada idem da kupujem. Zar nije divan, Lea?“

Iako je njen osećaj za organizaciju bio sputan, Lea je bacila pogled ka sceni i pažljivo je posmatrala oca. „Jeste. Mada sam Bog zna kako može da igra jednu te istu predstavu godinu za godinom.“

„Tradicija.“ Dora je blistala od zadovoljstva. „Ukorenjena je u ovom pozorištu.“ Odlaženje sa scene nije umanjilo ljubav prema njoj ili divljenje prema čoveku koji ju je naučio kako se izvlači tekst. Gledala je kako se na sceni pretvara u stotinu likova. Magbet. Vili Lomen, Nejtan Detroit. Videla ga je kad trijumfuje i kada propada. Ali, uvek se zabavljao.

„Sećaš se mame i tate kao Titanije i Oberona?“

Lea je prevrnula očima, ali se nasmešila. „Ko bi mogao da zaboravi? Mama je ostajala u liku nedeljama. Nije bilo lako živeti sa kraljicom vila. A ako uskoro ne odemo odavde, kraljica će se pojaviti i brzo preći svoj spisak šta se sve može desiti dvema ženama koje same putuju u Virdžiniju.“

Osećajući nervozu i nestrpljenje svoje sestre, Dora je prebacila ruku preko Leinih ramena. „Opusti se, dušo, sa njom sam već pričala, a on će za tren napraviti pauzu.“

Što je i uradio istog časa. Kada su se glumci razišli, Dora je stala na sredinu scene. „Tata.“ Pogledala ga je detaljno od glave do pete. „Bio si odličan.“

„Hvala, slatkišu.“ Podigao je ruku tako da je pohabani pokrov lelujao. „Mislim da je ova šminka mnogo bolja nego prošlogodišnja.“

„Apsolutno.“ U stvari, glumačka šminka i ugljen bili su zastrašujuće realistični; njegovo lepo lice izgledalo je kao da se raspada. „Apsolutno jezivo.“ Poljubila ga je lagano, pazeći da ne razmaže boje. „Žao mi je što ćemo propustiti premijeru.“

„Šta se tu može.“ Mada se malo nadurio. Iako je imao sina koji će da nastavi tradiciju Konrojevih, izgubio je dve kćerke, jedna se udala,

a jedna je bila u privatnom biznisu. A opet, povremeno ih je navodio na manje uloge. „Znači, moje dve devojčice kreću u avanturu.“

„Idemo na put da kupujemo, a ne na Amazon.“

„Isto je.“ Namignuo je i poljubio Leu. „Pazite se zmija.“

„Oh, Lea!“ Triksi Konroj, sva sjajna i blistava, u kostimu upotpunjenom umetkom na zadnjem delu suknje i šeširom sa perjem, izletela je na scenu. Odlična akustičnost Liberti teatra prenosila je njen grleni glas do zadnjeg dela balkona. „Džon te zove telefonom, draga. Ne može da se seti da li Misi ima sastanak skauta večeras u pet, ili čas klavira u šest.“

„Ostavila sam spisak“, mrmljala je Lea. „Kako će da čuva decu tri dana ako ne čita spisak?“

„Kakav divan čovek“, komentarisala je Triksi kada je Lea odjurila. „Savršeni zet. Dora, vozićeš pažljivo?“

„Da, mama.“

„Naravno da hoćeš. Uvek si pažljiva. Nećeš da pokupiš neke autostopere?“

„Čak ni da me preklinju.“

„I zaustavljaćeš se svaka dva sata da odmoriš oči?“

„Kao podmazan sat.“

Nepopravljivo brižna, Triksi je grizla donju usnu. „Ipak, užasno je dug put do Virdžinije. A možda će da pada sneg.“

„Imam gume za sneg.“ Kako bi preduhitrila dalja majčina nagađanja, Dora je još jednom poljubila. „U kombiju imam telefon. Javljaću se svaki put kad pređemo granicu.“

„Zar im neće biti zabavno?“ Ova pomisao je u velikoj meri razveselila Triksi. „Oh, Kventine, dragi, upravo dolazim sa biletarnice.“ Duboko se naklonila mužu. „Rasprodati smo cele nedelje.“

„Normalno.“ Kventin je podigao svoju ženu i graciozno je zavrteo, završavajući ples tako što je spustio do poda i brzo podigao. „Jedan Konroj ne očekuje ništa manje od karata samo za stajanje.“

„Slomi nogu.“ Dora je poljubila majku još jednom, „I ti“, rekla je Kventinu. „Tata, ne zaboravi da po podne pokazuješ stan.“

„Nikada ne zaboravljam obaveze. Na mesta!“ pozvao je, a zatim namignuo kćerkama, „*Bon voyage*, slatkišu.“

Kada je stigla do bočnog kraja scene, Dora je čula zveckanje njegovih lanaca. Nije mogla da zamisli bolji ispraćaj.

Po Dorinom mišljenju, aukcijska kuća je prilično slična pozorištu. Imali ste binu, rekvizite, likove. Pre mnogo godina objasnila je svojim zaprepašćenim roditeljima da se ne povlači stvarno sa scene. Samo je istraživala drugi ambijent. Obilato je koristila svoju naklonost glumi kad god je trebalo nešto da kupi ili proda.

Već je pažljivo proučila arenu za današnju predstavu. Zgrada u kojoj je Šerman Porter držao aukcije i svakodnevno upravljao buvljacom, izvorno je bila klanica, a kroz nju je i dalje duvala promaja kao kroz ambar. Roba je bila izložena na ledenom, betonskom podu gde su nekada krave i svinje mukale i skičale na putu ka đuveču ili svinjskim krmenadlama. Sada su u njoj ljudi, obučeni u kapute i obmotani šalovima, šetali, čeprkali po staklariji, mumlali o slikama i raspravljali o vitrinama za porcelan i rezbarenim stranicama na krevetima.

Atmosfera nije bila neka, ali ona je igrala i u nepovoljnijim okolnostima. A, naravno, tu je bilo i pitanje krajnje cene.

Izadora Konroj je volela dobre ponude. Reč *rasprodaja* širila je zvonke treptaje njenim krvotokom. Oduvek je volela da kupuje, nalazeći da joj osnovna razmena novca za predmete donosi veliko zadovoljstvo. Toliko veliko da je previše često menjala novac za predmete koji joj nisu bili potrebni. Ali ta ljubav prema povoljnim ponudama dovela je Doru do otvaranja sopstvene prodavnice, i naknadnog otkrića da je prodaja donosila podjednako zadovoljstvo kao i kupovina.

„Lea, vidi ovo.“ Dora se okrenula ka sestri i pokazala joj pozlaćeni dozator za kremu u obliku ženske cipele. „Zar nije divan?“

Ofelija Konroj Bredšou bacila je pogled i podigla obrve boje meda. Uprkos svom sanjalačkom imenu, ova žena je bila zakleti realista. „Htela si da kažeš frivolan, jelda?“

„Daj, pogledaj malo dalje od suve estetike.“ Sijajući od zadovoljstva, Dora je povukla vrh prsta po luku cipele. „Na ovom svetu ima mesta za gluposti.“

„Znam. Tvoja radnja.“

Dora se nasmejala u sebi, nije se uvredila. Iako je vratila flašicu za kremu na mesto, već je odlučila da licitira za ovaj lot. Izvadila je notes i olovku koja je veličala Elvise sa gitarom i zapisala broj. „Stvarno mi je drago što si pošla sa mnom na ovaj put, Lea. Podržavaš moju usredsređenost.“ „Neko mora.“ Leinu pažnju privuklo je raznobojno staklo iz doba ekonomske krize. Bila su dva ili tri komada boje ćilibara koja bi se lepo uklopila u njenu kolekciju. „Ipak, osećam krivicu što sam otišla od kuće dok se bliži Božić. Ostavila sam Džona sa decom.“

„Umirala si od želje da se skloniš od dece“, podsetila je Dora dok je pažljivo pregledala damski toaletni sto od trešnjinog drveta.

„Znam. Zato i osećam krivicu.“

„Krivica je dobra stvar.“ Prebacila je jedan kraj crvenog šala preko ramena i čučnula da proveri kako su urađene mesingane ručice na stočiću. „Srce, pa to su samo tri dana. Praktično smo na putu nazad. Bićeš kod kuće večeras, ugušićeš decu preteranom pažnjom, zavešćeš Džona i svi će biti srećni.“

Lea je prevrnula očima i slabašno se osmehnula paru koji je stajao pored nje. „I mislila sam da ćeš sve srozati na jedan najvulgarniji zajednički imenitelj.“

Uz zadovoljno frktanje, Dora se ispravila, odmahнула glavom da otera kosu sa lica i klimnula. „Mislim da sam za sada dovoljno videla.“

Pogledala je na sat i shvatila da upravo sada počinje matine predstava kod kuće. Pa, mislila je, postojao je i onakav šou-biznis, a i ovakav. Skoro da je protrljala ruke u očekivanju otvaranja aukcije.

„Bolje da nađemo neka mesta za sedenje pre nego što – oh, čekaj!“ Njene braon oči su se razveselile. „Pogledaj ono.“

Baš kad se Lea okrenula, Dora je jurnula preko betonskog poda.

Slika joj je zapala za oko. Velika, možda nekih četrdeset puta šezdeset centimetara, sa jednostavnim, modernizovanim ramom

od abonosa. Na samom platnu bio je tanak sloj boje, linije i trake tamnocrvene i safirno plave, trunka citron žute, upadljiva crta smaragdno zelene. Ono što je Dora videla bila je energija i elan, njoj neodoljivi kao i same snižene cene na rasprodaji.

Dora se osmehnula momku koji je držao sliku uz zid. „Okrenuo si je naopako.“

„Ha?“ Magacioner se okrenuo i pocrveneo. Imao je sedamnaest godina i sam pogled na Doru koja mu se osmehuje, naterao je hormone da ga preplave. „Ah, ne, gospođo.“ Adamova jabučica mu se pomamno kretala gore-dole dok je okretao platno da joj pokaže kuku pozadi.

„Mmm.“ Kada bude bila njena – a sigurno će biti do kraja popodneva – popraviće ovo.

„Ova, ah, isporuka je upravo stigla.“

„Shvatam.“ Prišla je bliže. „Ima zanimljivih stvarčica“, rekla je i uzela jednu statu u baseta sa tužnim očima koji se sklupčao kao da odmara. Bila je teža nego što je očekivala, i napućivši usne, okretala je kako bi je dobro pogledala sa svih strana.

„Dovoljno trivijalno za tebe?“ pitala je Lea.

„Upravo tako. Biće odličan stoper vratima da se ne zatvaraju.“ Kada je vratila na mesto, pružila je ruku da dohvati visoke figure muškarca i žene u predratnoj haljini, uhvaćene u okretu valcera. Dorina ruka se zatvorila oko punih, čvorugavih figura. „Izvinite.“ Podigla je pogled ka nekom starijem čoveku sa naočarima koji joj se naklonio uz blago škripanje kostiju.

„Lepo je, zar ne?“ pitao ju je. „Moja žena je imala baš istu takvu. Razbili su je klinici dok su se rvali u primaćem salonu.“ Iserio se, pokazujući zube koji su bili isuviše beli i pravilni da bi bili bogom dani. Nosio je crvenu leptir-mašnu i mirisao na pepermint. Dora mu je uzvratila osmeh.

„Da li ste kolekcionar?“

„Na neki način.“ Spustio je figuricu i njegove stare, pronicljive oči preletele su preko prikazanih podataka: početne cene, katalogizacije i načina otpreme. „Ja sam Tom Ešvort. Imam radnju ovde

u Front Rojalu.“ Izvadio je vizitkartu iz gornjeg džepa i pružio je Dori. „Toliko se nakupilo stvari tokom godina da je bilo ili otvoriti radnju ili kupiti veću kuću.“

„Znam na šta mislite. Ja sam Dora Konroj.“ Pružila je ruku koju je on obuhvatio svojim brzim, artritičnim stiskom. „Imam radnju u Filadelfiji.“

„Pomislio sam da ste profesionalac.“ Namignuo joj je, zadovoljan. „Primetio sam vas odmah. Nisam siguran da sam vas pre video na nekoj Porterovoj aukciji.“

„Ne, nisam mogla da dođem. Ovo putovanje je, zapravo, impulsivno. Dovukla sam i sestru. Lea, Tom Ešovort.“

„Drago mi je što smo se upoznali.“

„Zadovoljstvo je moje.“ Ešovort je pomilovao Leinu hladnu ruku. „Nikada ne greju u ovo doba godine. Valjda Porter misli da će nas licitacija malo zagrejati.“

„Nadam se da je u pravu.“ Leini prsti na nogama bili su zaleđeni u čizmama od antilop kože. „Da li ste dugo u poslu, gospodine Ešovort?“

„Skoro četrdeset godina. Žena je započela: heklala je podmetače, šalove i šta sve ne i prodavala ih. Dodala je neke drangulije i razradila posao u garaži.“ Iz džepa je izvadio lulu od klipa kukuruza i stegao je zubima. „Hiljadu devetsto šezdeset treće smo imali toliko robe da nismo mogli da se izborimo sa njom te smo iznajmili i radnju u gradu. Radili smo rame uz rame dok ona nije umrla na proleće osamdeset šeste. Sada unuk radi sa mnom. Ideje su mu previše moderne, ali je dobar momak.“

„Najbolji su porodični poslovi“, rekla je Dora. „Lea je upravo počela da radi skraćeno radno vreme u radnji.“

„Pitaj Boga zašto.“ Lea je gurnula ledene ruke duboko u džepove jakne. „Ne znam ništa o antikvitetima ili kolekcionarstvu.“

„Treba samo da zaključiš šta ljudi žele“, rekao joj je Ešovort i kratkim trzajem zapalio drvce šibice. „I koliko će platiti za to“, dodao je pre nego što je počeo da pučka kako bi oživeo lulu.

„Tačno tako.“ Pošto je bila oduševljena njime, Dora ga je uhvatila ispod ruke. „Izgleda da počinjemo. Zašto ne pronađemo neka mesta za sedenje?“

Ešvort je ponudio Lei drugu ruku i glumeći glavnog dasu, dopratio je žene do stolica blizu prvog reda.

Dora je izvadila notes i spremila se da igra svoju omiljenu ulogu.

Licitiranje je bilo sitno, ali svakako energično. Glasovi su se odbijali o visoku tavanicu kako su stavke objavljivane. Ali Dorinu krv je zapalilo mrmljanje ljudi. Ovde su bile dostupne povoljne ponude i ona je nameravala da zgrabi svoj deo.

Nadlicitirala je mršavu ženu nalik na beskućnicu sa ukočenim ustima za toaletni sto od trešnjinog drveta, ćapila je veoma jeftino lot koji uključuje dispanzer / cipelu za kremu i nadmetala se brzo sa Ešvortom za set kristalnih slanika.

„Dobili ste me“, rekao je kada je Dora još jednom nadvisila njegovu ponudu. „Verovatno ćete za njih tamo na severu dobiti malo više.“

„Imam mušteriju koja ih sakuplja“, rekla mu je Dora. I koja će da plati duplo od nabavne cene, pomislila je.

„Tako znači?“ Ešvort se nagnuo bliže kako je nadmetanje za sledeći lot počelo. „Imam set od šest komada u radnji. Kobalt i srebro.“

„Stvarno?“

„Ako imate vremena, svratite posle i pogledajte.“

„Mogla bih baš tako da uradim. Lea, licitiraj za staklo iz vremena velike depresije.“

„Ja?“ Zinula je ka sestri dok su joj oči bile pune užasa.

„Naravno. Skvasi bar noge.“ Cereći se, nagnula je glavu ka Ešvortu. „Gledajte ovo.“

Kao što je Dora i očekivala, Lea je počela sa neodlučnim ponudama koje su jedva dopirale do aukcionara. Zatim je krenula da se pomera ka napred. Oči su joj postale staklaste. Do trenutka kada je lot prodat, ona je izgovarala svoje ponude tako odsečno kao da je narednik za obuku koji komanduje regrutima.